

عنوان مقاله:

بررسی تاثیر دیاپیرها بر شور شدن منابع آب و خاک مورد: دیاپیر حوضه ی رودخانه ی شور کاکان یاسوج

محل انتشار:

فصلنامه جغرافیا و توسعه، دوره 11، شماره 32 (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

مجید خزایی

محسن پادیاب

سادات فیض نیا

خلاصه مقاله:

گنبد‌های نمکی زاگرس یکی از مهم‌ترین مناطق معرف پدیده ی دیاپیرسم در ایران و جهان است. دیاپیر منطقه ی کاکان یکی از دیاپیرهای سری هرمز محسوب می‌شود ولی تاثیر مخربی که بر کیفیت آب و خاک منطقه دارد، از منظر منابع طبیعی معرفی نشده است. لذا به منظور محرز شدن تاثیر این دیاپیر بر منابع آبی و خاکی منطقه، اقدام به نمونه‌برداری آب و خاک گردید. برداشت نمونه آب، طی زمان‌ها و مکان‌های مختلف و به صورت کاملاً تصادفی انجام شد؛ به طوری که تراکم نمونه‌ها در نزدیکی دیاپیرها بیش‌تر بود. همچنین دبی جریان آب مربوط به هر نقطه نیز اندازه‌گیری گردید. نتایج سنجش و آنالیز، خصوصیات شیمیایی نمونه‌های آب و خاک نشان داد که دیاپیر موجود در حوضه ی مورد مطالعه هر چند که از وسعت زیادی برخوردار نمی‌باشد و طول کمی از رودخانه از حاشیه ی آن می‌گذرد ولی تنها عامل شوری آب رودخانه شور می‌باشد که با توجه به شرایط هیدرولوژیکی و هیدروژئولوژیکی میزان تاثیر آن متفاوت می‌باشد. در واقع دیاپیر منطقه از نوع فعال بوده که بسته به شرایط آب و هوایی سالانه، می‌تواند تخریب بسیار شدیدی در منطقه ایجاد کند. نتایج تحلیل-های آماری نیز نشان دهنده ی اختلاف معنی دار بین خصوصیات کیفی آب رودخانه در قبل و بعد از بارندگی می باشد ($P < 0.05$). همچنین نتایج ماتریس همبستگی ارتباط معنی داری بین خصوصیات کیفی آب با میزان دبی در بعد از بارندگی را نشان داد ($P < 0.05$) در صورتی که قبل از بارندگی ارتباط معنی داری مشاهده نگردید. به دلیل کم بودن وسعت منطقه ی تاثیرگذار بر کیفیت آب و به سبب آن تخریب خاک، می‌توان گفت که با کنترل آب خروجی چشمه‌های نمکی و نیز ایجاد پوشش برای بستر آبراهه در محدوده ی دیاپیر، میزان تخریب آب و خاک تا حد زیادی در منطقه و نیز در مناطق پایین دست کاهش می‌یابد.

کلمات کلیدی:

دیاپیر، خصوصیات شیمیایی، کیفیت آب، کاکان، یاسوج

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1474617>

